

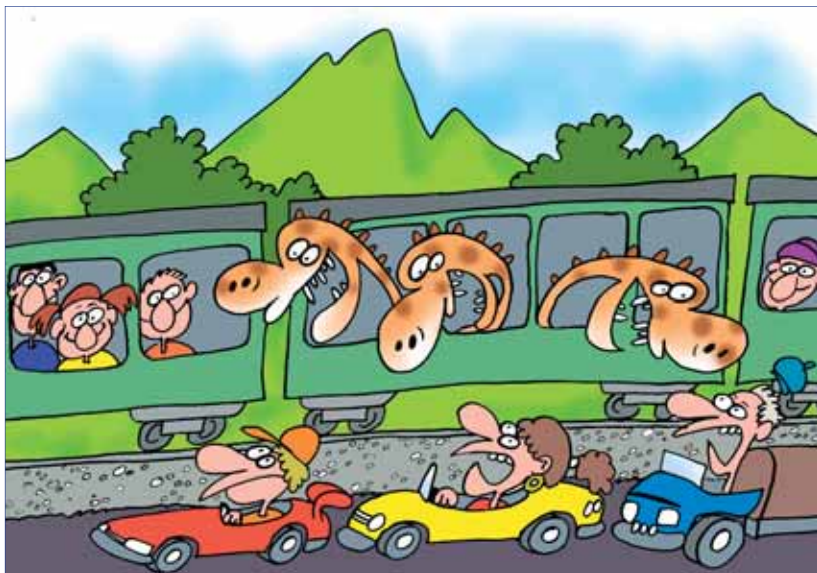
DRÁČEK V TATRÁCH

Byly prázdniny a na modré obloze už několik dní svítlo sluníčko. Rodiče dětem slíbili, že s nimi pojedou do Vysokých Tater. Karolínka s Adélkou a Matýskem se na výlet těšili a vyprávěli o výletě Dráčkovi. Všimli si, jak se mu smutně zaleskla očka a všechny tři brady se svésily až na zem. Hned je napadlo, že Dráčka přece nemohou nechat v lese na Lopeníku samotného. Co by si bez nich počal? Byl jejich kamarád a na jejich pravidelné návštěvy si zvykl. Brečel by, rozvodnil potůček a nadělal sousedům velké škody.

„To bude ale velký problém vzít ho s sebou,“ řekl tatínek a vydal se na nádraží za panem průvodčím, jestli Dráček může do rychlíku. To byla psina, jak ten vykulil oči nad podivnou otázkou. Poslal ho za panem přednostou. Pan přednosta dlouho někam telefonoval a potom řekl tatínkovi, že když koupí tolik jízdenek, jako by cestovala celá třída dětí, tak může jet. Dráček měl celý vagón jen pro sebe a ještě mu z toho vagónu čouhal ocas ven.

Dráček po cestě vůbec nezlobil. Vykukoval z vláčku, každá hlava z jednoho okna a kochal se krajinou. Motoristé, kteří jeli po vedlejší silnici, zapomněli dávat pozor a dívat se před sebe. Prohlíželi si toho podivného cestujícího a málem způsobili hromadnou srážku vozidel. Dráček na ně z okna volal: „Jémine, dávejte pozor! Blíží se zatáčka! Juů pozor, závory!“ Kdyby na ně nezavolal, byly by z toho ošklivé patálie.

Konečně byli na místě a vystoupili na nádraží. Vydali se k hotelu Grand. Všichni se za nimi ohlíželi, protože tako-

vé turisty v Tatrách ještě neviděli. V hotelu Dráčka odmítli ubytovat. „Jsme hotel se čtyřmi hvězdičkami, ale ty máš Dráčku jen tři hlavy,“ dělal si legraci recepční. „Bohužel, nemáme pro Dráčka tak velkou postel a vidíte sami, jaké jsou tu úzké chodby. Takže je nám líto.“

Dráček se musel spokojit s garáží za hotelem. Nereptal, bylo tam sucho a teplo a byl rád, že ho děti vzaly s sebou, a nenechaly ho v lese samotného. Hrály si s ním až do večera. Hotelový kuchař Jožko se přišel na Dráčka podívat, jako na nějakou cirkusovou atrakci. Když přispěchal podruhé, přinesl mu na tácu přímo královskou večeři. Uvařil mu pálivý uherský guláš, k tomu paprikové knedlíčky a zeleninový salát s červenými feferonkami. To byla bašta! „Jožko, to je poklad! Nejlepší kuchař, jakého znám,“ pochvaloval si Dráček. Smál se a pouštěl si do hub čerstvý tatranský vzduch, aby si je ochladil od pálivého jídla.

Druhý den se vydali společně do hor. Dráček nebyl na dlouhé výstupy zvyklý, ale statečně šlapal a funěl po kamenitém chodníku. Byl vděčný, že ho vzali na výlet, a na rozdíl od dětí vůbec nereptal. Zato turisté, když se s Dráčkem potkali na chodníku, byli z něho tak vyděšení, že se rozutekli schovat do kleče. Odtud pak volali na tatínka, jestli ten drak nekouše a proč nemá náhubky. Polekal se ho dokonce i horský nosič, který se nebál ani tatranského medvěda. Vyděsil se tak, že shodil těžký náklad u cesty, a jako o závod prchal na turistickou chatu.

Za chvíli na chatu dofuněl i Dráček a pěkně vyhládlý si to namířil přímo k prodejnímu okýnku. Ve frontě se potkal s vyděšeným nosičem, který se už celkem vzpamatoval. Když přišel Dráček na řadu, chatař se ho zdvořile zeptal: „Co si dáte, pane?“ Dráček odsekl: „Vy jste slepý, nebo co? Já nejsem pán, já jsem drak! A dal bych si dobře ohřáté klobásky.“

„A kolik jich chcete, papapane draku?“ chatař se strachy klepal. „Asi tak 160, to by mělo stačit,“ odvětil. Za chvíli byly v něm a po nich dostal strašnou žízeň. Zpocený a s posledními silami se doplazil k vodopádu, kde stála skupinka japonských turistů s nejmodernějšími fotoaparáty a kamerami. „Konečně něco pro mne!“ vykřikl a přiblížil se přímo pod padající vodu. Cizinci uctivě ustoupili a Dráček jim před očima ten vodopád vypil do poslední kapky. No to bylo překvapení! Japoncům spadla brada a fotoaparáty si ani necvakly. Zklamaní odcházeli pryč, když tu se jeden z nich otočil. Napadlo ho, že v Japonsku ještě nikdo neviděl živého draka a začalo focení jak o závod. Dráček měl co dělat, aby jim utekl. Uhasil žízeň, ale co horšího: uhasil i svůj vnitřní oheň. Co teď? To už nebyl Dráček, ale jen jeho stín. Sotva se dovedl do hotelu.

Rodiče měli o jednu velkou starost navíc, jak napravit to neštěstí. Sháněli někoho, kdo by mu ten dračí oheň znovu zapálil. Zkoušeli to u kuchaře v hotelové kuchyni, kde stála velká pec, ale i když kuchař Jožko topil jak o život a přiložil, až byla plotna do červena rozpálená, pro Dráčka to byl jen malý plamének. Zkoušeli to i u táborového ohně, ale ani ten nestačil zapálit Dráčkův oheň. Až Matýska napadlo, že tudy bude projíždět obrovská parní lokomotiva a to bude ten pravý žár! Sotva zastavila na nádraží, Dráček vpálil dovnitř, otevřel kotel a vrazil všechny hlavy do pece. Párkrát se zhluboka nadechl pořádného ohně a čmoudu a všechno bylo zase v pořádku. Vnitřní oheň se mu vrátil a byl to opět jejich spokojený Dráček.

